

Pokud stížnost vychází z jiných čísel, než ze kterých vychází žal. úřad, je jen podotknouti, že žal. úřad zjišťoval příjem st-lův tak, jak je předepsáno; neboť zem. úřad pro péči o vál. poškozence v Čech. učinil dotaz u berní správy v K., která přípisem z 8. června 1932 sdělila, že st-l byl zdaněn pro rok 1929 z činnosti hospodářsky samostatné 18.230 Kč a pro rok 1930 16.101 Kč, a měl tedy žal. úřad v tomto sdělení předpoklady pro své rozhodnutí. Že by úřad nemohl při zjišťování st-lových příjmů takto postupovati, stížnost netvrdí.

Stížnost namítá konečně, že st-l na vzniklém přeplatku nemá žádné viny, poněvadž důchod pobíral v dobré víře a proto není povinen jej vrátiti.

Podle odstavce 3 § 31 zák. č. 142 ve znění zák. č. 39/22 a zák. č. 133/30 Sb., byl-li zaopatřovací požitok přiznán nebo likvidován neprávem nebo částkou vyšší, smí se požadovati od příjemce vrácení částky, kterou přijal v dobré víře, pokud se týče takto vzniklý přeplatek sraziti z požitků nejvýše za uplynulou dobu 3 let od splatnosti požitků. Z toho je patrné, že přeplatek vzniklý v době nikoli starší 3 let možno požadovati od příjemce zpět vždy, tedy i tehdy, jestli částky, přeplatek tvořící, přijal v dobré víře. V případě st-lově jde o částky, které st-li byly přiznány a vyplaceny za dobu od 1. července 1930 do 31. prosince 1931. Jich vrácení bylo nařízeno výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence v Čech. z 20. července 1932, doručeným st-li dne 24. srpna 1932. Nešlo tedy ještě u st-le o příspěvky starší 3 let a proto pro otázku jich vrácení je otázka dobré víry zcela lhostejná; námitka stížnosti, dovozuující jen, že st-l byl v dobré víře, nemůže tedy dovoditi nezákonnost výroku o povinnosti k vrácení přeplatku.

Č. 12.028.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: * Válečným invalidou úplně osleplým ve smyslu § 9 zák. č. 133/1930 Sb. je pouze takový invalida, jehož úplné oslepenutí je přičisti jedině na vrub válečné služby; pouhé zhoršení oční choroby službou válečnou nestačí.

(Nález ze dne 13. září 1935 č. 17.780/35.)

V ě c: Emil S. v D. (adv. Dr. Eduard Zahn z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: V nař. rozhodnutí zamítl žal. úřad jako úřad odvolací žádost st-lovu za přiznání zvláštního slepeckého příplatku podle § 9 zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 133/30 Sb. v podstatě z důvodu, že pravoplatným nálezem zem. odvolací komise bylo vysloveno, že oční choroba se výkonem válečné služby u st-le za války pouze zhoršila a ztráta k výdělku na toto zhoršení byla stanovena 55%.

Stížnost do rozhodnutí toho namítá, že je nesporno, že st-l je úplným slepcem, tedy 100% k výdělku neschopen a proto invalidou ve smyslu

příslušných zákonů, že tedy při nejmenším oslabení zraku a tím přivoděná zmenšená výdělečná schopnost má původ svůj ve službě válečné, anebo že způsobena byla v čase, ve kterémž konal vojenskou službu.

O stížnosti uvažil nss toto:

Podle § 9 zák. č. 142/20 ve znění novely č. 133/30 Sb. přísluší invalidům zcela osleplým nárok na zvláštní příplatek ročních 1.800 Kč. Žal. úřad stojí na stanovisku, že přísluší jen takovému invalidovi, u kterého úplné oslepnutí způsobeno bylo službou vojenskou a že tedy příplatek ten nepřísluší tomu slepci, jehož oslepnutí je přičísti na vrub choroby, jejíž vznik není v souvislosti se službou vojenskou, nýbrž jen její zhoršení nebo jejíž vývin pouze byl službou vojenskou urychlen. Stížnost stojí na stanovisku, že st-1 je válečným invalidou, že je slepcem a že tedy mu slepecký příplatek náleží.

Nss neshledal názor stížnosti správným.

Je pravda, že § 1 zák. č. 199/19 Sb. považuje za válečného poškozence i toho, jehož pracovní schopnost byla snížena a i toho, kdo ji trvale pozbyl pro nemoc ve službě vojenské zhoršenou. Z toho však jen plyne, že válečným poškozenecem ve smyslu zák. je i ten, jehož onemocnění, mající za následek snížení nebo ztrátu pracovní schopnosti, sice nebylo způsobeno službou válečnou, ale bylo jí zhoršeno, resp. u něhož služba ta měla v zápětí urychlený vývin onoho onemocnění.

Ale to samo o sobě není ještě rozhodujícím pro zodpovězení otázky odškodného, o kteréž jde i při slepeckém přídavku. Nss má za to, že zákonodárce v ustanoveních zákonů o požitcích válečných poškozenců poskytuje aspoň částečnou náhradu za újmu vzniklou válečnému poškozenci na výdělečné jeho schopnosti výkonem vojenské služby válečné. Jde-li jen o zhoršení choroby službou válečnou, odškodňuje zákon jen toto zhoršení. To vyplývá po názoru nss-u již z povahy věci, že zákon upravující požitky válečných poškozenců odškodňuje právě jen to, co za válečné poškození v § 1 zák. č. 199/19 Sb. prohlašuje. Odškodňuje tedy i zhoršení choroby, která není sama původu válečného, ale odškodňuje právě toliko toto zhoršení. Proto ustanovení § 7, že invalida, jehož výdělečná schopnost byla snížena aspoň o 85%, má nárok na plný důchod, je vykládati tak, že ono 85% snížení lze zcela přičísti na vrub služby válečné. Stejně vykládati jest i ustanovení § 8 o ztrátě výdělečné schopnosti a ovšem i § 9 v novém znění, že totiž musí jíti o invalidu zcela osleplého následkem služby válečné, t. j. o invalidu, jehož úplné oslepnutí je přičísti jen a jedině na vrub válečné služby. Je-li příčinou úplného oslepnutí choroba, která nebyla službou vojenskou získána, nýbrž jen zhoršena nebo urychlena, pak po názoru nss-u nejde o invalidu zcela osleplého ve smyslu cit. § 9. I takový invalida, je-li jeho choroba následkem služby válečné zhoršena nebo urychlena až k úplné slepotě, je ovšem vzhledem k pozitivnímu předpisu § 1 zák. č. 199/19 Sb. válečným poškozenecem, ale výše nároku na důchod invalidní a otázka nároku na příplatek slepecký řídí se u něho podle toho, jakým procentem lze oceniti vliv služby válečné na zhoršení, resp. urychlení choroby jeho službou válečnou. Proto nelze takového invalidu považovati za invalidu

zcela osleplého, jako jej na mysli má § 9 zák. č. 133/30 Sb., t. j. za invalidu, jehož slepota byla přivoděna jen a jedině poraněním neb onemocněním za války vzniklým.

Je tedy nař. rozhodnutí, stojící na téměř stanovisku, ve shodě se zákonem.

Stížnost snaží se ovšem dovoditi, že st-lova válečná invalidita byla nesprávně oceněna pouze na 55%. Neboť pak by st-l nebyl mohl býti uznán schopným ke službě vojenské. Neboť pak již při nastoupení služby vojenské byla by musela jeho zraková síla býti oslabena o 45%, což vylučovalo by jakoukoli službu vojenskou. O této námitce uváženo:

Pro otázku, přísluší-li st-li příplatek slepecký podle § 9 cit. zák., je otázkou předchozí, je-li invalidou zcela osleplým, tedy, jak svrchu bylo dovozeno, je-li oslepnutí jeho zcela a jedině přičísti na vrub služby vojenské. Tato předchozí otázka byla však řešena již nálezem zem. odvolací komise z 2. prosince 1925, na jehož podkladě zem. úřad pro válečné poškozence v Praze rozhodnutím z 21. prosince 1925 vyslovil, že se st-l uznává 55% invalidou a podle toho mu rentu přiznal. Rozhodnutí to nabylo právní moci. Bylo tedy po prohlídkovém řízení příslušným činitelem pravoplatně vysloveno, že celé oslepnutí nelze přičísti na vrub služby válečné. Měl proto žal. úřad dostatečný základ pro závěr, že oslepnutí st-lovo nelze přičísti jedině na vrub služby válečné.

Č. 12.029.

Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: Výměr, kterým stpů podle § 8 zák. č. 93/1931 Sb. vyřizuje rozklady podané do jeho plat. rozkazů na přidělovou cenu, je rozhodnutím správního úřadu o soukromoprávních nárocích státu proti přidělcům; proti výměru takovému není stížnost na nss přípustna.

(Nález ze dne 14. září 1935 č. 17.816/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 3610/24, 9825/32, 11.301/34.

Věc: Josef a Josefa K. a spol. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o nedoplatek přidělové ceny.

Výrok: Stížnosti se odmítají pro nepřípustnost.

Důvody: Platebními rozkazy z 30. prosince 1932, resp. z 10. prosince 1932 přikázal stpů manželům 1. Josefu a Josefě K., 2. Josefu a Marii M., 3. Josefu a Marii Š. a 4. Janu a Anně V. podle § 8 zák. z 27. května 1931 č. 93 Sb., aby rukou společnou a nerozdílnou zaplatili pod exekucí přidělovou cenu v jejím zbytku 244 Kč, 371 Kč, 162 Kč, resp. 258 Kč do 30 dnů ode dne doručení těchto platebních rozkazů, a nezaplatí-li v určené lhůtě, kromě toho z této částky ode dne 1. února 1933 6%ní úrok z prodlení. Uvedeno dále, že stpů vyměřil podle § 23 zák. příd. a § 77 zák. náhr. cenu za přidělené nemovitosti (velkostatek H., kat. území M., přiděl z roku 1925) částkou ad 1. 1615 Kč, ad 2. 2405 Kč, ad 3. 1065 Kč, ad 4. 1680 Kč, která s přibylými 5% úroky od 1. listo-